

Maksimov

Pismo Miklaužu

Cudni časi k nam prišli so —
nihče nas se ne usmili
in zato smo nate pismo
tole v sili naslovili:

„Očka naš zasluži malo,
komaj, komaj za prehrano.
In kako je z nami, Tebi
bo gotovo dobro znano.

Nimamo za šolo vsega —
mnoge danes so potrebe!
U slabih hodimo oblekah,
da nas v njih pozimi zebe.

Nate, o Miklauž častiti,
pismo to smo naslovili
v trdnem upanju, da spomniš
se z darovi dece v sili.“

Svjatoslav

Herodeževi tolovaji

Zrasel je Herodež bil,
otročiče je moril.
Prišla sta brž angela,
Jezusova varuha.
V noči v tuji svet so šli
skozi mesta in vasi.
Zjutraj v vasi so obstali,
da bi trudni počivali.
Oglasi se sivček v staji:
IA IA IAA,
tu so črni tolovaji,
krutega Herodeža.

Jožef stisne Dete nase,
tolovaji obstoje.
Dete sveto nasmehlja se,
tujci sklenejo roke,
se na prsi trkajo,
v hosto spet se vrnejo.

Trije šli so v božji svet,
se vrnili v Nazaret,
odklenili sveti kraj,
odklenili sveti raj,
Bog ga tudi vsem nam daj!

Martina Bidovčeva

Domovina

Gore visoke,
vode globoke,
šume zelene,
zarje rumene,
pisane trate,
njivice zlate,
zvezdice jasne,
rožice krasne,
beli oblaki,
mavrični traki,

v polju škrjanček,
zajček zaspanček,
metuljčki veseli,
pisani, beli,
oče naš zlati
in ljubljena mati,
vsa ta lepota,
vsa ta dobrota,
vsa ta milina
je domovina.